

Bản tin: Hãy Đến Với Mọi Người

Nghệ thuật & Văn thơ Phật Giáo

Tôi thích lang thang trên hè phố để ngắm nhìn những em bé đang tung tăng cắp sách đến trường.

Những khu chợ đông vui mà trật tự, đường phố thì khang trang và sạch sẽ.

Những người thợ mỏ hôi hổi nhại đang miệt mài với những công trình xây cất. Họ là những "vị thần sáng tạo" mà tôi yêu quý.

Tôi thích lang thang để ngắm nhìn cả những ông cảnh sát đang tận tụy điều khiển xe cộ cho mạch máu giao thông chuyển vận nhịp nhàng.

Những khu phố vắng vẻ trong những buổi chiều êm ả...có cả tiếng ve kêu như tiếng nhạc của Hè.

Những mùa Thu lá đỏ.

Những ngày Đông gió thổi ù ù, lá rơi rơi...lá rơi ...để những ngọn đèn trong nhà sao ấm cúng lạ thường khi những bữa cơm buổi tối của gia đình tụ hội.

Tôi thích lang thang vào cả những xóm thôn lao động để nghe tiếng bà mẹ ru con, tiếng võng đưa kéo kẹt.

*Ví dầu cầu ván đóng đinh,
Cầu tre lắc lẻo gập ghềnh khó đi. (Ca dao)*

Tôi thích lang thang cả vào những thôn bản đầu hiu để ngắm nhìn những làn khói lam mờ màng tỏa ra từ những mái nhà sàn, nhà tranh đơn sơ, những em bé, những cô gái Mường, Tày, Nùng, Mèo, Thái, Ra-đê ...với nụ cười hoang vu, chân chất...không giống như những em bé, những cô gái "quá thông minh" như ở Paris, London, New York.

Tôi thích lang thang ở những công viên để ngắm nhìn những con bướm nhớn nhỡ, những chú chim ca hát, những đóa hoa khoe mình trong nắng, những cụ già trầm tư, những người tản bộ và cả những cặp trai gái đang sánh bước bên nhau...lòng thầm mong họ yêu nhau mãi mãi để xây dựng lâu đài hạnh phúc.

Tôi thích lang thang vào những xóm chài để ngắm nhìn những giàn phơi lưới, ngư ông kéo cá, từng đoàn ghe chài ra vô chộn rộn, những con chó ngủ mơ màng trong bóng mát và các em bé thả diều. Cuộc sống ở đây mặn mà như gió biển và nổi trôi theo từng cơn bão, cơn mưa. Nhưng người ở đây kiên trì và gan lì như những hòn đá tảng.

Tôi còn thích lang thang ra ngoài hải đảo để một lần nhìn tận mắt "**những cánh tay vươn dài của Mẹ Việt Nam ra Biển Đông**". Để một lần được chiêm ngưỡng những địa danh như Cái Bàu, Cái Bàn, Cát Bà, Bạch Long Vĩ, Hoàng Sa, Trường Sa, Lý Sơn, Phú Quý, Côn Sơn, Phú Quốc... mà tôi được học từ thưở ấu thơ nhưng chưa một lần tới đó...để cảm phục những con người sao kiên trì, âm thầm, dũng cảm đối chọi với sóng gió, "**sống ở đây, chết ở đây**" đã vài ngàn năm để khẳng định mảnh đất này là của Lịch Sử Việt Nam và của Tổ Quốc Việt Nam.

Tôi thích lang thang vào cả những khu vườn để ngắm nhìn những hàng cau, những trái soài, trái sầu riêng, trái nhãn đong đưa theo gió ...thật êm đềm...và là vị ngọt cho đời.

Tôi thích lang thang ngắm nhìn những cánh đồng lúa bạt ngàn để chứng kiến nỗi gian nan của bác nông phu đã "*Vài ngàn năm đứng trên đất cày . Minh đồng da sắt không phai màu*" (Phạm Duy)... của phụ nữ "*một nắng hai sương*", đôi bàn tay chai cứng vì phen vì nước...từ đó tôi chỉ mong "**quốc thái dân an**" và:

*Lạy trời mưa xuống,
Lấy nước tôi uống,
Lấy ruộng tôi cày,
Lấy đây bát cơm,
Lấy rơm đun bếp. (Ca dao)*

Cho cô gái hát ca trên đồng, cho xóm làng mở hội sau những mùa gặt hái.

Tôi còn thích lang thang với tâm hồn của trẻ thơ để vào cả những ngôi chùa để ngắm nhìn mẹ già đang ngồi lằn tràng hạt, sư cụ thung dung bên tách trà, các bà, các cô đang miệt mài công quả ...từng bát canh, từng đĩa cơm chay...Ôi quý hóa làm sao những bàn tay đang "*công năng*" mà tu tập. Lục Tổ xưa kia chỉ nấu bếp mà thành đạo quả. Trong khói nhang như sương lam mờ tỏa, Phật ở trên cao Phật đứng nhìn. Chúng sinh an vui là chư Phật an vui. Chúng sinh bớt khổ là chư Phật toại nguyện.

Cuộc sống này quý báu vô vàn, Đức Phật dạy thế cho nên tôi không bao giờ có ý nghĩ hủy hoại cuộc sống. Tôi yêu mến cuộc sống của tôi và của mọi người.

Tôi còn muốn lang thang lên Cung Trời Đao Lợi là nơi trú ngụ của vua trời Đế Thích để nghe Bồ Tát Văn Thù thuyết pháp cho rất nhiều Hiền-Thánh và cũng là nơi Đức Phật đã hóa độ cho mẹ là Hoàng Hậu Ma Gia.

Tôi còn muốn lang thang lên Nước Cực Lạc của Phật A Di Đà để xem Ao Thất Bảo, đưa tay hứng hoa Mạn Đà La, hoa Mạn Thù Sa, lim rim tận hưởng những tiếng nhạc trời, những âm thanh vi diệu thoát ra từ làn gió thổi xuyên qua các hàng cây báu và lưới Trời Đế Thích và cũng để ngắm nhìn chúng sinh của quốc độ này lấy đũa đựng hoa thơm đem đi cúng dường mười muôn ức Đức Phật ở các phương khác mà vẫn kịp trở lại giờ thọ trai, xong rồi đi kinh hành. Để xem Phật A Di Đà đã thành tựu công đức trang nghiêm như thế nào. Thật lạ lùng, các giống chim ở Quốc Độ này cũng biết niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng.

Hành trang mà tôi mang theo chỉ một bộ Kinh Bát Nhã. Khi nào thấy lòng xao xuyến, lo âu, tôi lại niệm Lục Tự Di Đà. Tôi không còn lo sợ chi cả.

Tôi còn muốn lang thang vào thế giới của Thiền Tông, Hoa Nghiêm Tông, Thai Thai Tông, Mật Tông, Duy Thức Tông... để xem tư tưởng của Phật Giáo phong phú đến mức nào. Tôi giống như một "Ông Tây ba-lô" lang thang khắp chốn để tận hưởng cái hay, cái lạ, cái ban sơ, cái dễ thương, cái rộng lớn của đời và của Thế Giới.

Bạn ơi!

Hãy lang thang. Hãy đến với cuộc sống của mọi người. Hãy mở bung trái tim mình. Hãy mở toang cánh cửa của tâm hồn. Khi đó chúng ta sẽ thấy những cái "hợm hĩnh" của cái "tôi" tan biến mất. Cuộc sống này thật đẹp, nhưng một mình ta không đủ làm đẹp cho đời.

Đời đẹp vì có người. Có mình có ta

Hãy lang thang để đến với mọi người bằng tâm hồn dần dụi, cảm thông và chia sẻ. Đến với mọi người chúng ta không bao giờ bị "**thua thiệt**". Chúng ta thật sự có "**lời**" vì tâm hồn chúng ta phong phú, trí tuệ chúng ta sáng suốt, tính tình chúng ta dễ dãi và lòng Từ Bi của chúng ta rộng mở.

Vậy thì bạn ơi!

Hãy đến với tất cả mọi người...và đến bằng tâm hồn trẻ thơ.

- Đào Văn Bình